

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

בפני כבוד השופטת הילה גורביץ שינפלד

תובעת

י.א.א.ת.ז. -----
ע"י ב"כ עוה"ד מתיא עמרן

נגד

נתבעת

ד.ר. -----
ע"י ב"כ עוה"ד שרין סולן ואח'

פסק דין

העובדות הצריכות לעניין:

1. התובעת והנתבעת אחיות, בנותיה היחידות של המנוחה א.ז. ז"ל אשר הלכה לעולמה ביום 15.2.15 כשהיא אלמנה (להלן: "המנוחה").
2. המנוחה, הותירה אחריה צוואה בעדים, מיום 24.12.12 ואשר על פי הוראותיה, התובעת והנתבעת הן הנהנות היחידות בעיזבונה של המנוחה, בחלקים שווים ביניהן (להלן: "הצוואה").
3. בין האחיות סכסוך עמוק ורב שנים אשר תחילתו עוד קודם למועד עריכת צוואת המנוחה.
4. ביום 4.3.15 הגישה התובעת לרשם לענייני ירושה, בקשה למתן צו לקיום צוואת המנוחה.
5. הנתבעת הגישה ביום 1.4.15 התנגדותה לבקשה למתן צו קיום לצוואת המנוחה בת"ע 17201-15-07. ההתנגדות מונה 9 סעיפים בלבד ועיקרה, טענת הנתבעת כי המנוחה לא יכלה להוריש את זכויותיה בדירה ב----- ב-----, הואיל והדירה נרשמה מלכתחילה על שם התובעת. כן נטען כי לתובעת זכות שימוש בלבד בדירה, והנתבעת רשאית לעתור לסעד הצהרתי בדבר בעלותה במחצית הדירה ואין בצוואה למנוע זאת. כמו כן נטען בכלליות כי הצוואה נערכה תחת השפעה בלתי הוגנת, אגב קיפוח הנתבעת ובצוואה סעיפים סותרים.
6. בהתאם לסעיף 67א(א)(1) לחוק הירושה התשכ"ה – 1965, ביום 22.6.15 הועברה התובענה על ידי הרשמת לענייני ירושה לבית משפט זה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

7. בתגובתה להתנגדות, הכחישה התובעת את כל טענות הנתבעת. נטען כי לא הוצג בדל ראיה לתמיכה בטענות הנתבעת, כי התקיימו מרכיבי היסוד בצוואה והצוואה משקפת את רצון המנוחה. באשר לדירה נטען כי אין בהוראות הצוואה לשנות ממצבת הנכסים של המנוחה. התובעת הוסיפה ופירטה כי את הדירה אשר הנחילה המנוחה לצדדים בחלקים שווים והמצויה ב-XXX XX קיבלה מהורי הצדדים כפיצוי ואיזון לאחר שהעבירו לנתבעת 2 דירות אחרות, דירה ברחוב ----- ודירה ברחוב -----, ----- . נטען כי יש לדחות את ההתנגדות.

8. בפתח הדיון שהתקיים ביום 22.11.15 חזרה בה הנתבעת מהתנגדותה לקיום הצוואה. נאמר מפי ב"כ כי "נודע לנו לאחרונה שנעשה כאן מעשה שלא ייעשה והאם העבירה לתובעת את הזכויות בדירה ברחוב XX וכעת אנו מתכוונים להגיש תביעה לביטול העברה זו כך שלמעשה אני מוחקת את ההתנגדות. ההתנגדות שלנו הייתה שכל העיזבון של המנוחה היה מיועד לשתי הבנות בחלקים שווים אבל מכיון שהעיזבון לא כולל בתוכו כלום, אז אין מה. כל הדיון תמוה בעינינו. אנחנו נמחק את ההתנגדות". ולבקשתה ההתנגדות בת"ע 17201-07-15 נמחקה.

9. בו ביום הגישה התובעת לחתימת בית משפט צו קיום צוואה פורמאלי ומספר ימים אחר כך כשהצו לא נחתם, הגישה בקשה למתן החלטה. צו קיום צוואה נחתם ביום 29.11.15.

10. כשבעה ימים לאחר שנחתם צו קיום צוואה, ביום 6.12.15, הגישה התובעת תביעתה דנן. בתביעה תואר הרקע להליך והליכים קודמים שהתנהלו בין הצדדים. נטען כי לאור תניית סילוקין הקבועה בסעיף 9 לצוואת המנוחה, מעת שהגישה הנתבעת את התנגדותה לקיום הצוואה במגמה לבטל, לשנות ולתקוף את הצוואה, איבדה כל זכות שהמנוחה ציוותה לה בצוואה ויש להורות על העברת חלקה בעיזבון המנוחה – לתובעת. נטען כי התנגדות הנתבעת לבקשה למתן צו קיום לצוואת המנוחה, הוגשה על רקע הסכסוך ארוך השנים בין השתיים, בחוסר תום לב וביודעין ובמודעות מלאה להוראות הכלולות בצוואה לרבות תניית הסילוקין הקובעת "במקרה שאדם כלשהו שמגיע לו זכות כלשהי לפי צוואתי זו יפנה לבית המשפט ו/או לכל ערכאה אחרת במגמה לבטל, לשנות או לתקוף צוואתי זו או כל חלק ממנה, אזי אותו אדם מאבד כל זכות שציויתי לטובתו בצוואתי זו וחלקו תעבור לנהנה השני המפורט בסעיף 2.2" (להלן: "תניית הסילוקין"). התובעת עתרה למתן סעד הצהרתי המצהיר כי הנתבעת אינה זכאית לקבל חלקה בעיזבון המנוחה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

11. בכתב ההגנה הוכחו טענות התביעה. נטען כי אין ליתן תוקף לתניית הסילוקין שבסעיף 9 לצוואה מאחר והנתבעת כיבדה רצון המנוחה וחזרה בה מהתנגדותה, לאחר שהתברר שהדירה ברחוב XXX עברה לבעלות התובעת עוד קודם לפטירת המנוחה. משחזרה בה מהתנגדותה, ניתן צו לקיום הצוואה, היינו חלוקת העיזבון לפי הוראות המנוחה. בנוסף נטען כי לא חל על הנסיבות סעיף 5 לחוק הירושה, התשכ"ה-1965 ולא ניתן לשלול מהנתבעת חלקה בעיזבון אימה. כן נטען כי הנתבעת חששה שהייתה על המנוחה השפעה בלתי הוגנת מאחר והחלוקה לא הייתה שוויונית ובעת הגשת התנגדותה היא פעלה כזכותה, שבסעיף 67 לחוק הירושה התשכ"ה-1965, ואין בכך פסול, ודווקא הסכסוך בין האחיות מגביר את החשש להשפעה בלתי הוגנת. לגוף תניית הסילוקין נטען כי תניית הסילוקין בטלה בשל אי חוקיות, כי תניית הסילוקין מקפחת ומרוקנת מתוכן את זכות מתנגד להגיש התנגדות כדין. הנתבעת הפנתה לע"א 245/85 וטענה כי הסעד המבוקש נוגד את תקנת הציבור.
12. בד בבד עם תביעתה הגישה התובעת בקשה למתן צו עשה במעמד צד אחד. בבקשתה עתרה התובעת כי יינתן צו המורה לבנקים בהם חשבונות העיזבון, להעביר לתובעת את חלקה בעיזבון (מחצית) ולהותיר בחשבונות את המחצית הנוותרת עד למתן פסק דין בתביעה העיקרית. הנתבעת טענה מנגד כי לא יעלה על הדעת שהתובעת תמנע מהנתבעת לקבל את שמגיע לה על פי הצוואה עד אשר תתברר התביעה ואילו התובעת תקבל מחצית הכספים המצויים בחשבונות לאלתר, בבחינת ידה על העליונה. בהחלטות שניתנו בעניין זה הופנו הצדדים לגישור וליחידת הסיוע אך לא הגיעו להבנות.
13. ביום 22.3.16 התקיים לפניי דיון בבקשת התובעת למתן צו עשה שהגישה התובעת והצדדים נחקרו. בסיום חקירת הצדדים דחיתי את בקשת התובעת למתן צו עשה.
14. נקבע מועד לשמיעת ראיות ביום 1.11.16. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה (ת/1) והנתבעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה (ת/2) ותצהיר שני ילדיה, א' וא.ר. (ת/3 ו-ת/4 בהתאמה).
15. יוער כי בתום ישיבת שמיעת ראיות, נערך דיון מחוץ לפרוטוקול. זמן מה לאחר מכן, הגישה התובעת תובענה במסגרתה התבקש מותב זה לפסול עצמו מלדון בהליכים התלויים ועומדים. הבקשה נדחתה בהחלטתי מיום 8.11.16.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

16. כן יוער כי התובעת הגישה תובענה לביטול הענקת הזכויות בדירה ברחוב XX בXXX, בתמ"ש 18157-11-16 ובמסגרת ההליך שם הצדדים הגיעו להבנות באשר למשיכת כספי העיזבון.

דיון והכרעה:

17. בראש חלק זה אדגיש כי פסק דין זה אינו עוסק בטענת הנתבעת להשפעה בלתי הוגנת על המנוחה, אשר נטען כי הביאה לניסוח צוואת המנוחה מיום 24.12.12 כפי שנוסחה. שהרי, מעת שהתנגדות נמחקה, וניתן צו לקיום צוואת המנוחה ביום 29.11.15, ההחלטה שאישרה את הצוואה כנוסחה וכלשונה – חלוטה. לפיכך, המחלוקת נשוא ההליך כאן היא, **האם יש מקום לאכוף את תניית הסילוקין ולממשה, כך שהנתבעת תודר מעיזבון אמה**. אבהיר כי המדובר במקרה כאן בתניית סילוקין תקפה וכל טענה בדבר בטלותה, מקומה היה טרם מתן צו קיום הצוואה – להבדיל מטענה לאכיפתה או אי אכיפתה.

18. בעת דיון בשאלת תוקפה, אכיפת ומימוש תניית סילוקין יש לבחון אינטרסים ושיקולים נוגדים. בבחינת השיקולים שיש להביא בחשבון בעת דיון בשאלת תוקפה של תניית סילוקין נכתב בעניין ע"א 245/85 אנגלמן נ' קליין פד"י מג(1) 772, (להלן: "עניין אנגלמן") בעמוד 785 כי השיקולים התומכים במתן תוקף לתניית סילוקין הם:

"ראשית, הגשמת העיקרון של כיבוד רצון המצווה. זוהי מדיניות משפטית ראויה שיש להגשימה. היא עוברת כחוט השני בדיני ירושה. היא משמשת קו מנחה לפירושן של הוראות שונות בחוק הירושה...מכוחה יש ליתן תוקף לתניית הסילוקין, המשקפת את רצונו של המצווה. שנית, באמצעות תניית הסילוקין מגוון הנפטר על האינטרסים היקרים לו כגון: שלום המשפחה, שמו הטוב וכיוצא בהם עניינים, עליהם סוכך באמצעותה של אותה תניה. זהו אינטרס חברתי שיש להעמיד לרשות הנפטר אמצעי הגנה אלה...שלישית, עידוד פשרה בין היורשים. זהו אינטרס ציבורי, שעניינים שניתן להסדיר מחוץ לכותלי בית המשפט יוסדרו מחוץ לכותליו. תניית הסילוקין תורמת לכיוון רצוי זה, רביעית, זהו אינטרס חברתי, כי היורשים על פי הצוואה שהינם לרוב משפחתו הקרובה של הנפטר - יסדירו את ענייניהם בהסכמה ובהבנה. אין זה רצוי, מבחינתה של המשפחה, כי עניינים הפרטיים ייחשפו בהתדיינויות סביב תוקף צוואה בבית המשפט. תניית הסילוקין שומרת על פרטיות של התא המשפחתי..."

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

מאידך גיסא, נכתב שם, בעמוד 786, כי בגדר השיקולים בשלם אין ליתן תוקף לתניית הסילוקין
נכתב שם בעמוד 786 :

"ראשית, תניית הסילוקין - על-פי עצם מהותה - תרתיע מתנגדים מלפנות
לבית המשפט. כתוצאה מכך, עשוי להינתן תוקף לצוואה, שאינה משקפת כלל
את רצונו של המצווה. טול מקרה, שבו הוראה בצוואה נעשתה מחמת אונס,
איום, השפעה בלתי הוגנת, תחבולה או תרמית. הוראת צוואה שכזו אין חוק
הירושה רוצה בקיומה. הוראה כזו בטלה היא (סעיף 30(א) לחוק הירושה). אין
היא משקפת את רצונו האמיתי של המצווה. מדיניות ציבורית נאותה צריכה
לאפשר העלתן של טענות כגון אלה דווקא מטעמים של כיבוד רצון המצווה.
והנה, תניית הסילוקין תרתיע רבים מלהתנגד לצוואה בטענות כגון אלה, שכן
אין לדעת מראש אם הטענה תצליח אם לאו. לאור החשש של כישלון הטענה
עשוי יורש שלא לפנות לבית המשפט, ובכך ליתן תוקף לצוואה, שאילו פנה
בגינה, הייתה טענתו מצליחה, ובביטול הצוואה ולא בקיומה היה נותן ביטוי
לרצון המצווה; שנית, תניית הסילוקין "קונסת" את הפונה לבית המשפט.
אכן, היא מכונה במשפט הצרפתי "תניית קנס" (clause penal). היא נופלת
לקבוצת התניות החוסמות, הלכה למעשה, את הנגישות לבית המשפט. תניות
כאלה נוגדות הן את טובת הציבור...באין דיין אין דין, ושלטון החוק נפגם;
שלישית, מתן תוקף לתניית הסילוקין עשוי לעודד מעשים בלתי חוקיים:
מתנגד פוטנציאלי תם לב עשוי לחשוש מחשיפת אי החוקיות, בשל חששו כי
אם טענתו תידחה, יסולק מהירושה. בכך ניתנת חסינות דה-פקטו למבצעי
תרמיות למיניהם. אך טבעי הוא, כי פלוני, המפעיל השפעה בלתי הוגנת על
המצווה לעניין תוכן הצוואה, ישפיע עליו גם לכלול תניית סילוקין, ובכך לחסות
בצל הגנתה..."

19. בהמשך, בעמוד 786, פסקה 7 לפסק דינו מציג השופט ברק שלושה מצבים אפשריים. האחד,
מתן תוקף בלתי מסויג לתניית הסילוקין מתוקף רצון המצווה, השני, ביטול תניית סילוקין בשל
תקנת הציבור ושלישי, מתן תוקף או שלילת תניית סילוקין, כל מקרה לנסיבותיו, על ידי איזון
בין שיקולים שונים. וכך נאמר שם :

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

1 "מהו הפתרון להתנגשות זו בין הערכים, האינטרסים והעקרונות, הבאים לידי
2 ביטוי בבחינת תוקפה של תניית הסילוקין? עקרונית, ניתן לחשוב על שלושה
3 פתרונות אפשריים. האחד, מתן תוקף בלתי מסויג לתניית הסילוקין. על-פי
4 גישה זו, יד השיקולים התומכים בה על העליונה, ויש להכיר בה ללא כל סייג.
5 השני, בטלות מוחלטת של התניה בהיותה נוגדת לתקנת הציבור. על-פי גישה
6 זו, יד השיקולים השוללים את התניה על העליונה, ויש לעוקרה מן השורש.
7 השלישי, מתן תוקף לתניה בתנאים מסוימים ושלילתה בתנאים אחרים. על-
8 פי גישה זו, יש מן התבונה והאמת בכל אחד ממערכות השיקולים הנוגדים,
9 ועל-כן צריך הפתרון להימצא באיזון ביניהם. אכן, זהו הפתרון שנמצא במשפט
10 האנגלי, האמריקני, והגרמני. בכל אחד מאלה אין נוקטים עמדות קיצוניות,
11 אלא מבטלים את התניה או נותנים לה תוקף, כאשר נקודת המוצא משתנה
12 משיטה לשיטה, והן נבדלות זו מזו במשקל שהן נותנות לשיקולים השונים -
13 בהתקיים תנאים מסוימים".

14
15 20. נפסק כי הדרך היא אכן דרך הביניים והכלל הוא שיש ליתן תוקף לתניית סילוקין ולאכפה.
16 תניית סילוקין אינה בטלה מאליה. ראו עניין אנגלמן בעמוד 790.

17
18 21. כאשר נשאלת השאלה האם יש מקום לאכוף תניית סילוקין תקפה, כבמקרה כאן, בעיקר יש
19 לבחון שני שיקולים עיקריים, האחד רצון המצווה – שכן, על פי דין, מוטלת על בית המשפט
20 חובה לעשות כל שניתן על מנת לקיים את רצון המצווה גם אם המדובר בצוואה שחלקה סתום,
21 לא ברור או פסול מסיבה זו או אחרת. ראו רע"א 8047/03 ה"עמ"ש נ' דוידזון מיום 16.6.04
22 בפסקה 7 לפסק הדין וכן 1182/90 שחם נ' רוטמן, פד"י מו(4) 330. השני, תום לב – היינו האם
23 המתנגד בצוואה התנגד לקיומה בטענת סרק, טענה שיש בה "משום, בחינת עקימת הכתוב,
24 בחינת קראו ליום לילה ולילה יום" או שמא המדובר בהתנגדות שהעלתה עילה סבירה והוגשה
25 בתום לב. עניין אנגלמן בעמוד 787.

26
27 משמעות הדבר היא כי ככלל, יש מקום לאכוף את תניית הסילוקין מקום בו ההתנגדות הוגשה
28 ממניעים פסולים. מנגד, במקרה בו מוגשת התנגדות בתום לב, מטעמים ממשיים, אין לאכוף את
29 תניית הסילוקין. איזון שכזה ימנע הרתעת מתנגדים, אשר יש בהתנגדותם ממש, מלפנות לבית
30 המשפט וימנע מתן צווי קיום לצוואות שאינן משקפות את רצונו האמיתי של המצווה.
31

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

22. לאחר שבחנתי כלל טענות, עדויות וראיות הצדדים, יישום השיקולים כפי שפורטו בהלכה הפסוקה, על המקרה כאן, הביאוני למסקנה כי אין לאכוף את תניית הסילוקין ולמעשה אכיפתה תפגע ברצון המנוחה. ואפרט:

23. מעדויות הצדדים עלה בבירור כי רצון המנוחה היה לחלק עיזבונה שווה בשווה בין שתי בנותיה. התובעת העידה בעמוד 14 שורות 9-13 כי האם אמרה לה "...פחדתי לגרום לסכסוך אבל אני חייבת להגיד שאני רוצה להשוות את המצבים ביניכן, הדירה אמורה להיות גם שלך, היא מקבלת שכר דירה ולכן הדירה ברחוב XXX אני רוצה לתת אותה לך למרות שהיא קיבלה שכר דירה כל השנים האלה כי אני רוצה להשוות מצבים". כך גם העידה בעמוד 16 שורות 21-23, עמוד 18 שורות 20-21. בנוסף יעידו לעניין זה פעולות התובעת להעברת נכסי מקרקעין באופן שוויוני (מספרית) אשר הועברו לכל אחת מבנותיה.

24. כן עלה מהעדויות כי אכן לנתבעת נודע אך בסמוך לדיון בהתנגדותה כי הדירה ברח' XX נרשמה על שם התובעת, וזאת, לו מפאת העובדה כי התובעת העידה כי העברת הזכויות בדירה ברח' XX נרשמה לאחר פטירת האם. ראו עמוד 16 שורות 29 ואילך וכן עמוד 18 שורות 9-14 וכן נסחי הטאבו שהוגשו. בנוסף, נתתי אמון בעדות הנתבעת בעמוד 20 שורות 6-32, שם העידה כי התנגדותה הוגשה בעת שלא ידעה שהדירה ברח' XX רשומה על שם התובעת בלבד והגישה התנגדותה מאחר וסברה כי את הדירה ברחוב ---- יש לחלק בחלקים שווים ולתובעת זכות שימוש בדירה בלבד. הנתבעת אישרה בעדותה כי מעת שהובהר לה בדיון בבית המשפט כי טענותיה באשר לזכויות בדירה ברחוב ---, אינן מגלות עילה להתנגדות הסכימה לחזור בה מהתנגדותה.

ראו גם סעיף 17 לסיכומי התובעת, שם אישרה כי מעת שהתברר שטענות הנובעות להיקף עיזבון אינן מקימות עילה להתנגדות, מיד הסכימה הנתבעת למחוק התנגדותה.

יוצא כי התנהלות הנתבעת, טענותיה הן בהתנגדות והן בהליך כאן, העלו כי הרקע להגשת ההתנגדות היה רצונה לעמוד על חלוקת עיזבון, באופן שוויוני בינה לבין התובעת, כפי רצון המנוחה, והגשת ההתנגדות לא נעשתה בחוסר תום לב או כוונת זדון.

25. אמנם, אין מחלוקת כי טענות באשר להיקף עיזבון אין מקומן במסגרת התנגדות למתן צו קיום צוואה ולפיכך לא כללה התנגדות הנתבעת עילת התנגדות ממשית, אלא שהתרשמתי שהמדובר בטעות שבדין, להבדיל מכוונת זדון או הגשת התנגדות שבחוסר תום לב. הדברים עלו גם

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

- 1 בחקירת הנתבעת כפי שאוזכרה לעיל בסעיף 21 וכן בעמוד 22 שורות 23-32 וכן בהמשך בעמוד
2 23. גם מחקירות ילדי הנתבעת עלה כי המחלוקת עניינה היקף עיזבון.
3
4 26. איני סבורה כי טענת התובעת, שמאחר וטרם הגשת ההתנגדות דרשה הנתבעת מהתובעת לוותר
5 על חלקה בדירה ברח' XX תמורת אי הגשת התנגדות למתן צו לקיום הצוואה (ראו סעיף 25
6 לסיכומי התובעת), משום דרישה סחטנית ורצון הנתבעת לקבל נתח גדול יותר מנכסי העיזבון,
7 כטענת התובעת בסעיף 25 לסיכומיה. מכתב זה, נכתב טרם ההליכים, והנתבעת כאמור, מחקה
8 התנגדותה. לאור זאת ניתן לומר כי המדובר היה בניסיון הנתבעת לטעון לזכויותיה בעיזבון
9 אימה, בחלוקה שוויונית, חלוקה אשר באותה עת סברה הנתבעת כי לא מצאה ביטוי בהוראות
10 הצוואה.
11
12 באשר לטענות להשפעה בלתי הוגנת כפי שפורטו בהתנגדות, אכן המדובר בטענות שהועלו
13 בכלליות וייתכן והיה מקום לייחס לנתבעת חוסר תום לב בשל העלתן, אלא שמעדויות הצדדים
14 בהליך כאן עלה כי התובעת הייתה שותפה לחשבונות המנוחה ועיקר הטיפול במנוחה עובר
15 לפטירתה ובעת ששהתה בבית אבות, מוטל היה על כתפי התובעת. בנסיבות אלו ובשים לב
16 לסכסוך ארוך השנים בין הצדדים, ניתן להבין את הרקע להעלאת הטענה בהתנגדות. ראו בין
17 היתר עמוד 15 שורות 6-19. כך שגם העלאת טענה זו לטעמי אין בה די בכדי להביא לאכיפת
18 תניית סילוקין, מקום בו ברור כי רצון המנוחה היה לחלוקה שוויונית בין שתי הבנות.
19
20 27. אציין כי טענות התובעת בסיכומיה באשר לתיק הקשור, תביעה לביטול מתנה, ייבחנו במסגרת
21 ההליך שם ואין מקומן כאן.
22
23 28. לסיכום, מצאתי כי עמידה דווקנית במצב דברים זה ואכיפת תניית סילוקין, אך בשל עצם
24 הגשת התנגדות תחטא לרצון המנוחה – חלוקה שוויונית של עיזבונה. לאור זאת, איני סבורה כי
25 בעצם הגשת ההתנגדות כפי שהוגשה במקרה כאן בכדי להביא לאכיפת תניית הסילוקין
26 והתביעה נדחית.
27
28 29. הנני אומדת הוצאות ושכר טרחת עו"ד בגין הליך זה בסך של 9,500 ₪. הוצאות אלו ישולמו על
29 ידי התובעת לנתבעת בהתאם לתוצאת ההליך בתיק הקשור, בתמ"ש 18157-11-16 והוצאות
30 שיפסקו שם.
31
32

ניתן לפירסום בהשמטת פרטים מזהים.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ת"ע 11231-12-15 א' א' נ' ר'

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור התיק.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ח, 26 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

הילה גורביץ שינפלד, שופטת

התקנים סגורים